

ikke; men der ligger jo deri, at man ikke kan henvende sig til vedkommende Præst tidligere end 48 Timer iforveien, medens der ikke er sat nogensomhelst Termin, inden hvilken Præsten skal svare derpaa; i den Lov, vi tidligere her have behandlet, var der sat en vis kort Tidsfrist, inden hvilken vedkommende Sognepræst skulde afgive sit Svar, men derom staaer der ikke et Ord i det foreliggende Lovudkast. Naar Nogen spørger den vedkommende Præst, om han kan faae et Barn døbt i Kirken paa Søndag Kl. 12 eller 1, saa kan Præsten svare: Kom igjen paa Søndag Kl. 11, saa skal jeg sige Dig det; men naar nu Vedkommende skal hente sin Præst flere Mile borte, saa seer man let, at det er umuligt for ham at benytte den Tillæbelse, som man siger, at der vil blive givet ham. Naar den ærede Minister siger, at Sagen vil gaae meget fredeligt af, saa siger jeg, at dersom den Slags Ting kunde gaae meget fredeligt af mellem Geistlighedens Medlemmer, saa havde man slet ikke behøvet denne kongelige Anordning, saa havde det Hele lempet sig af sig selv, efterat Loven om Sognebaandets Løsning var givet, uden at noget yderligere Skridt havde været nødvendigt; men netop fordi Afbenyttelsen af Loven om Sognebaandets Løsning har vaakt saa overordentlig megen Modstand hos mange Præster, netop fordi de have lagt alle mulige Hindringer iveien for, at Folk skulde faae den Frihed, som de ifølge Loven havde Ret til, er den Bestemmelse, som nu er fastsat ved en kongelig Anordning, bleven nødvendig. Der er hos flere Præster en saa stor Uvillie mod denne Sag, at det er min Overbeviisning, at Mange ville indtil en Timestid eller to, forinden den Handling skal udføres, hvortil de ønske den fremmede Præst, betænke sig paa at henvende sig til vedkommende Præst for at faae at vide, om han bruger Kirken paa den Tid. Naar man f. Ex. veed, at en Sognepræst engang, da et Barn skulde jordes paa Kirkegaarden, stødte lige ved Siden af Graven uden at ville kaste Jord paa, naaget Barnets Fader havde tilbudt at give ham, hvilken Betaling han forbrede derfor, og at Præsten dernæst, da Faderen selv kastede Jord paa Barnet, indkaldte ham for Retten og forbrede ham straffet derfor — og et saadant Forhold er aldeles ikke enestaaende

— saa vil jeg spørge, hvorledes Nogen kan vente, at en Bestemmelse som denne i mindste Maade vil kunne betrygge Vedkommende for, at de ville faae den Ret, som ved den kongelige Anordning er givet dem. Den ærede Minister har advaret meget stærkt imod at slutte sig sammen, som han sagde, med dem, der ere imod den kirkelige Frihed; men jeg vil sige, at den Bei, den ærede Minister nu har begyndt at følge, nemlig ved kongelig Anordning at afgjøre Sligt, ikke er den kirkelige Friheds Bei. De, der ville kirkelig Frihed, kunne ikke billige det, og at gjøre Modstand derimod, er ikke at gjøre Modstand mod kirkelig Frihed, men det er at forsvare den kirkelige Frihed mod Forsøg fra den ærede Ministers Side paa at ville være Pave; jeg skal gjerne bruge dette Udtryk, forsaavidt det kan bruges i protestantiske Lande. Jeg vil sige, at jeg overfor saadanne Foretagender aldrig skal betænke mig paa at gaae med Enhver, der stiller sig derimod, uanset hvad han ellers dømmes om disse Spørgsmaal, thi det er mig saa vigtigt, at den ærede Minister ikke kommer til at gaae denne Bei, at jeg med stor Samvittighedsfuldhed og Nølgighed skal slutte mig til den, der ville gaae med mig i denne Henseende. Den Maade, hvorpaa den ærede Minister betragter en kongelig Anordning ligeoverfor en ministeriel Skrivelse, kan jeg heller ikke erkende for rigtig. De undergivne geistlige Embedsmænd ville visnok med Hensyn til denne Sag ligesaafuldt respektere et ministerielt Cirkulære som en kongelig Anordning, og da Justitsministeren havde faaet Hs. Majestæts Veto mod den Lov, som Rigsdagen havde vedtaget, om Erklæringers Meddelelse til Ansøgere og Klagere, faae vi jo, at ikke alene den høitagtede Justitsminister, men ogsaa Kultusministeren og Indenrigsministeren hver for sig i et Cirkulære til deres underordnede Embedsmænd tilkjendegave, at Sagen nu administrativt skulde ordnes af denne Bei; men naar den ærede Minister paa et andet Sted har henviist hertil, saa er der den store Forskjel, at det stete ved en ministeriel Skrivelse og ikke ved en kongelig Anordning. Derimod vil jeg sige, at andre Folk, f. Ex. Kirkeierne, ikke efter min Mening have nødvendig i dette Forhold at respektere en kongelig Anordning mere